

Fantasia, Louis

1991-ben a Los Angeles-i Shakespeare Globe Központnak szerveztem egy fesztivált *Shakespeare a nem angolul beszélő világban* címmel, amelyben tíz nap alatt 14 nyelven játszottunk volna Shakespeare-t. Azért, hogy a „keleti blokkból” is legyen képviselő, összeállítottam egy rendezői testületet, előadások nélkül, csak néhány felolvasással a példa kedvéért. Lengyel György, a meghívott magyar rendező bejelentette, hogy „Magyarország legnagyobb Shakespeare színészét” hozza magával. Azt mondtam magamban: „Remek! Pont ez hiányzik!” Még egy színész!! És, hogy még rosszabb legyen a helyzet, Gyuri kiválasztott néhány jelenetet és megkért, hogy találjak egy magyar színésznőt, aki eljátssza azokat! Hiába, egy fesztivál-producer örömei!

Elkezdtem Hollywoodban megfelelő színésznőt keresni. Erre a fesztiválra már összeállítottam kisebb kínai, francia, német, arab, héber és szuahéli társulatokat, tehát milyen nehézséget okozhat EGY MAGYAR SZÍNÉSZNŐT találni??!! Felhívtam egy amerikai-magyar színész barátomat és megkérdeztem, hogy tud-e ajánlani valakit. Azt mondta, hogy az ő édesanyja nagyon jól beszél magyarul és szívesen elvállalná. Hát, az én édesanyám nagyon jól beszél olaszul, de ő nem színésznő! Mindegy, hajtott az idő, tehát elfogadtam. Elküldtem a nőnek a Shakespeare szöveget, és vártam az első próbát.

Gyuri megérkezett Péterrel, akiről azt gondoltam, hogy biztos valami öregedő karakterszínész lesz, aki már túl öreg ahhoz, hogy eljátssza Leart. Ehelyett, amint mindannyian tudjuk, Péter jóvágású és karizmatikus, és az asszisztensem már beleesett, mire megérkezett velük a repülőtérről! Beszélgettünk egy kicsit, majd megérkezett a barátom édesanyja. Gyuri és Péter felálltak, gálán-

san, és valami kelet európai búbájjal, legalábbis nekem úgy tűnt. Aztán egy pillanat alatt észrevettem, hogy ez valami sokkal több annál: mindhármuknak potyogtak a könnyei, ahogy melegen átölelték és üdvözölték egymást, amit száműzöttek és emigránsok éreznek, amikor anyanyelvükön dolgoznak. Amit ott láttam kialakulni csak egy volt a fesztivál sok rejtett ajándékai közül.

A hölgy, a barátom édesanyja, Szörényi Éva volt, aki régóta nem játszott Shakespeare-t. Egy varázslatos és emlékezetes délutánban volt részem, és annak ellenére, hogy nem beszélek magyarul, tudtam, hogy igazi művészek jelenlétében vagyok.

Marvel, James

Kedves Huszti Péter

Habár ezt eddig soha senkinek nem vallottam be, mindig is irigyeltem a sál-kollekciódat. Amikor ellátogattál az osztályunkhoz Knoxville-be, minden nap más sálat viseltél... és mindegyik oly elegáns volt. Annak ellenére, hogy régen találkoztunk utoljára Las Vegasban, ma is gyakran gondolok rád. És ilyenkor, mindig egy olyan sálat viselsz, amelyet én annyira szeretnék magamnak. Nem tudom, hogy ez igazán mit jelent. Talán a pszichológusom tudna valami okosat mondani erről.

Én New Orleansból származom, ahol a finomság és az illem a társadalom fontos része, és ezért mindig meghatott az a képesség, ahogy minden színésszel külön-külön, alaposan és finoman bántál. A Zen-i jelenléteddel engem is ösztönöztél, és mindig hálas leszek azért, amit Tőled tanultam. Örök hála, Maestro!

